

Arrest

nr. 283 435 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 11 juli 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 juni 2018 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op zijn beurt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 210 888 van 12 oktober 2018.

1.2. Een volgend verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard op 12 maart 2019. Bij arrest nr. 226 317 van 19 september 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.3. Een derde verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard op 4 februari 2020.

1.4. Verzoeker diende op 24 november 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 11 juli 2022 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2020 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet kan richten tot de Belgische ambassade in Pakistan.

Betrokkene verklaart dat er negatieve reisadviezen bestaan voor bepaalde regio's in Pakistan, maar dit vage element kan niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Betrokkene legt geen enkel concreet element voor waaruit blijkt dat het werkelijk bijzonder moeilijk is, zo niet onmogelijk, om naar Islamabad te reizen. Reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken zijn bedoeld binnen het kader van toerisme. Betrokkene dient zich niet om toeristische dan wel als Afghaan, en niet als Belg, om administratieve redenen te verplaatsen naar Pakistan, meer bepaald Islamabad. Betrokkene verduidelijkt niet waarom er Afghanen zijn die wel een visum kunnen bekomen via de ambassade in Islamabad en om welke reden voor hem dat niet mogelijk zou zijn. Betrokkene toont ook niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, om er eventueel tijdelijk te verblijven, mocht dat nodig zijn. Betrokkene heeft drie verzoeken ingediend om internationale bescherming en alle verzoeken werden op basis van zijn asielrelaas afgewezen. Betrokkene haalde tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming onder meer aan dat hij problemen ondervond met de taliban, maar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen hechtte geen geloof aan deze verklaring. Zijn verklaringen waren niet doorleefd, vaag en tegenstrijdig. Het CGVS stelde zich vragen met betrekking tot de plausibiliteit van de door hem geschetste gebeurtenissen. Het CGVS hechtte geen geloof omtrent zijn verklaringen over zijn familie en zijn paspoort. Bovendien werd hem verweten niet te voldoen aan de medewerkingsplicht (betrokkene zou zich zelfs voor het CGVS 'baldadig' hebben gedragen). Een schending van artikel 3 EVRM wordt ook nu niet aangetoond. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij tijdens zijn verzoek om internationale bescherming naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Betrokkene verwijst naar een EASO rapport uit 2018 die de situatie schetst van ongeveer 4 jaar geleden (de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schreef op 12.10.2018 in dat verband dat de provincie Kaboel toen in zijn geheel erg laag scoorde wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers en dat het gros van de gewelddaden toen doelgericht van aard waren). Betrokkene dient echter aan te tonen dat het nu niet mogelijk is om naar Pakistan te reizen, waar de Belgische ambassade zich bevindt. Een algemene verklaring dat het extreem moeilijk en gevaarlijk zou zijn om een visum-aanvraag in te dienen bij de ambassade in Islamabad, is te vaag en te weinig concreet. Dat betrokkene niet tijdelijk in Islamabad kan verblijven, is een blote bewering.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij een sterke band zou hebben met zijn jongere broer die in het bezit is van een verblijfskaart (een andere broer heeft een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend en zit in een precarie situatie). Betrokkene levert geen concrete bewijzen dat hij met zijn broer een gezin vormt waarbij beiden permanent afhankelijk zouden zijn van elkaar. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of een land waar betrokkene kan verblijven om aldaar machtiging tot verblijf te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-, familie- of privéleven. Betrokkene toont niet aan dat hij tijdelijk niet kan reizen naar Pakistan om daar een visum-procedure op te starten. Betrokkene heeft gewerkt in België en ook op basis van tewerkstelling kan een visum worden aangevraagd. Bij zijn visum-aanvraag kan betrokkene verwijzen naar de contacten (familiaal en professioneel) die hij heeft in België. De elementen van integratie (Nederlandse taallessen, kennis Nederlands, cursus inburgering, tewerkstelling als magazijnier, sociaal netwerk, vrijwilligerswerk voor de vzw Mensen in Nood en Actie-Min vzw, positieve getuigenissen van onder meer het uitzendkantoor en de organisatie waarvoor hij vrijwilligerswerk verricht) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene kwam in 2015 aan in België en heeft achtereenvolgens drie verzoeken om internationale bescherming ingediend die allen werden afgewezen. De eerste procedure duurde geen drie jaar, de tweede procedure duurde geen jaar, de laatste procedure duurde ongeveer 4 maanden. Geen enkele procedure duurde langer dan vier jaar zoals de advocaat van betrokkene beweert.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

Gelieve betrokkene er van op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing. Indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is gesteld van de regering, moet het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing worden ingediend, krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Tevens dient hem een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat hij voor kennisname heeft getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd."

1.6. Op dezelfde datum wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene toont niet aan dat hij een geldig internationaal paspoort bezit waarin een nog geldig visum werd aangebracht waardoor hij op legale wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

“EERSTE MIDDEL, genomen uit:

Schending van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel,

Schending van de materiële motiveringsplicht en de manifeste appreciatiefout;

Schending van de artikelen 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Schending van artikel 3 EVRM;

1. De regelgeving:

Artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)”.

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de Vreemdelingenwet.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de buitengewone omstandigheden, omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om daar een recht op verblijf aan te vragen conform artikel 9, al. 2 Vreemdelingenwet (zie o.a. RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.).

Wat de grond van de aanvraag betreft, dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde rechtspraak. (zie o.a. RvS 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; RvS 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; RvS21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008, 204)

2. Uiteenzetting van het middel:

Eerste onderdeel: geen vereiste van een onmogelijkheid:

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van verzoeker onontvankelijk bij gebreke aan buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing verwijt aan verzoeker dat hij niet zou aantonen dat voor hem onmogelijk is om naar Islamabad te reizen om via de “gewone procedure” de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder in de bestreden beslissing wordt opnieuw van verzoeker verwacht dat hij zou aantonen dat het voor hem onmogelijk is om naar Pakistan te reizen: “Betrokkene dient echter aan te tonen dat het nu niet mogelijk is om naar Pakistan te reizen, waar de Belgische ambassade zich bevindt” (eigen onderstreping).

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijn echter geen omstandigheden van overmacht.

Verzoeker moet aantonen, en dat is dan ook voldoende, dat het hem bijzonder moeilijk is terug te keren om de beoogde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar het hem is toegestaan te verblijven (RvS 8 april 2004, nr. 130.199, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 195; RvS, 30 juni 1998 nr. 74.880, Rev.dr.étr afl. 98 , 227 -230 ; RvS 20 juni 2000, nr. 88.076; RvS, 6 maart 2001, nr. 93.760 Rev.dr.étr. afl. 113 , 217- 219).

De Raad van State licht in het arrest nummer 198.769 van 09.12.2009 de “buitengewone omstandigheden” die de indiening van de 9bis-aanvraag in België rechtvaardigen als volgt toe:

“dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (wij onderlijnen).”

Conform artikel 9bis moet een vreemdeling in buitengewone omstandigheden de mogelijkheid hebben om een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de interpretatie die tegenpartij aan “buitengewone omstandigheden” geeft deze wettelijke voorziene mogelijkheid volledig uitholt.

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 9bis Vreemdelingenwet juncto de motiveringsplicht en is de beslissing behept met een manifeste appreciatiefout.

Tweede onderdeel: gebrekkige motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de moeilijkheid om een visumaanvraag in Pakistan in te dienen:

Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing dat het verwijzen naar reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken in de 9bis aanvraag niet relevant zou zijn omdat het bedoeld is in het kader van toerisme. De bestreden beslissing stelt verder: “Betrokkene dient zich niet om toeristische dan wel als Afghaan, en niet als Belg, om administratieve redenen te verplaatsen naar Pakistan, meer bepaald Islamabad”.

De reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken zijn niet enkel bedoeld in het kader van toerisme. Ze betreffen alle soorten reizen, dus ook administratieve reizen .

Zo wordt op de website onder meer verwezen naar “zakenreizen” en naar reizen “in het kader van een specifieke opdracht (bv. Verenigde Naties of humanitaire organisaties)”.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht doordat de motivering gebaseerd is op feitelijk incorrecte informatie.

Het klopt dat verzoeker geen Belg is, maar verzoeker blijft een buitenlander ten aanzien van Pakistan. Daarenboven verblijft hij al zeven jaar in België.

De bestreden beslissing motiveert bijgevolg niet adequaat waarom de reisadviezen niet van toepassing zouden zijn op een reis naar Pakistan om er een visumaanvraag in te dienen.

De bestreden beslissing bevat geen enkel element waarom verzoeker, in geval van een reis naar Pakistan, zich in een andere situatie zou bevinden dan die van Belgen die naar Pakistan reizen.

Dit vormt een schending van de motiveringsplicht uit, samengelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en vormt een manifeste appreciatiefout.

Voor zover tegenpartij stelt dat de Pakistaanse autoriteiten aan verzoeker een visum zouden verlenen teneinde zich vanuit Afghanistan tijdelijk naar Pakistan te kunnen begeven, stelt verzoeker vast dat tegenpartij zich steunt op een loutere veronderstelling, een hypothese; en een dergelijke toelating tot het Pakistaans grondgebied een bevoegdheid is die exclusief toebehoort tot de Pakistaanse Staat.

Tegenpartij is niet bevoegd om zich hierover uit te spreken.

Ook dit vormt een schending van de motiveringsplicht uit, samengelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en vormt een manifeste appreciatiefout.

Derde onderdeel: gebrekkige motivering van de bestreden beslissing omtrent de moeilijkheid om terug te keren naar Afghanistan

In de 9bis aanvraag werden volgende elementen ingeroepen over de veiligheidssituatie in Afghanistan die het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om (tijdelijk) terug te keren met het oog op het indienen van een visumaanvraag via Pakistan:

“Het is voor verzoeker bijzonder moeilijk om een aanvraag in te dienen in Afghanistan aangezien er geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Afghanistan en de situatie ter plaatse is zo gevaarlijk, dat dit zou neerkomen op een schending van artikel 3 EVRM.

(...)

In casu, leest men in het advies van de Dienst Buitenlandse zaken: “Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden. “

“De veiligheid in Kaboel blijft problematisch. Sinds 2014 is er een golf van (zelfmoord)aanslagen in de stad, waarbij regelmatig buitenlanders gevisserd worden. Het risico op aanvallen en aanslagen, zowel op de Afghaanse overheden, de buitenlandse strijdkrachten, als op plaatsen waar de westerse aanwezigheid zichtbaar is, blijft bijzonder groot. Ook burgers vormen een doelwit.

De plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht (supermarkten en bepaalde restaurants) kunnen het doelwit van een aanval zijn. Vooral de luchthaven van Kaboel is een doelwit. Ook beveiligde compounds kunnen aangevallen worden. Verplaatsingen tijdens de nacht moeten absoluut vermeden worden.”

De eerste bestreden beslissing is zo goed als niet gemotiveerd hieromtrent en stelt:

“Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, om er eventueel tijdelijk te verblijven, mocht dat nodig zijn. Betrokkene heeft drie verzoeken ingediend om internationale bescherming en alle verzoeken werden op basis van zijn asielrelaas afgewezen (...). Een schending van artikel 3EVRM wordt ook nu niet aangetoond.”

De bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hoeven echter niet van die aard te zijn dat ze tot de toekenning van een internationale bescherming zouden moeten leiden. Hier anders over oordelen zou de bepaling volledig uithollen doordat iedere persoon die zich op die bepaling kan beroepen eigenlijk erkend vluchteling zou moeten zijn of subsidiair beschermd.

Een schending van artikel 3 EVRM moet dan ook niet aangetoond worden zodat er sprake zou zijn van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Door zich te beperken tot een verwijzing naar de beslissingen van het CGVS en een algemeen oordeel dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVR, schendt de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet samengelezen met de motiveringsplicht en is de beslissing behept met een manifeste appreciatiefout.

De constante rechtspraak van de Raad van State luidt als volgt:

« une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition, et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient » (RvS, 01.04.1996, RDE, 1996, n°91, p. 742-744).

Gelet op de extreme moeilijkheden en het bestaand gevaar, is het manifest disproportioneel om aan verzoeker te vragen de administratieve stappen te zetten om een aanvraag tot verblijf in Pakistan in te dienen.

De Raad van State licht toe in het arrest nummer 198.769 van 09.12.2009:

“als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst”.

Tegenpartij verwijst in de bestreden beslissing naar de informatie die verzoeker heeft aangebracht teneinde de onveiligheidssituatie in Afghanistan – die overigens algemeen gekend is – aan te tonen, maar schuift deze terzijde door te stellen dat “Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de

elementen die hij tijdens zijn verzoek om internationale bescherming naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Betrokkene verwijst naar een EASO rapport uit 2018 die de situatie schetst van ongeveer 4 jaar geleden (de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schreef op 12.10.2018 in dat verband dat de provincie Kaboel toen in zijn geheel erg laag scoorde wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers en dat het gros van de gewelddaden toen doelgericht van aard waren).”.

Voor zover tegenpartij verwijst naar een arrest van Uw Raad 12.10.2018, zonder referentienummer, kan deze informatie niet nagekeken worden gezien het onmogelijk is om te weten over welk arrest het precies gaat.

De situatie in Afghanistan is, zoals de tegenpartij ook weet, sindsdien volledig veranderd gezien de Taliban nu bijna overal aan de macht zijn en het land zich daarenboven in een ernstige humanitaire crisis bevindt.

Verzoeker verwijst naar een arrest van Uw Raad van 30 juli 2013 (arrest nr. 107 734 in de zaak RvV 133 007), waarbij het bevel van een Afghaanse man bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst met volgende motivering:

“De Raad wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. Situatie in Afghanistan.

In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de in pnt 4,3,2,6, besproken recente elementen die lijken te wijzen op een negatieve kentering in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (...)

De Raad stelt evenwel vast dat uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek naar de recente elementen m.b.t. De wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, alsook m.b.t. De wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in de provincie van herkomst, met name Kaboel, in het bijzonder.”

Per analogie dient deze redenering ook te gelden voor tijdelijke terugkeer naar Afghanistan in het kader van een indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk doordat tegenpartij de verslechterende onveiligheidssituatie in Afghanistan niet als buitengewone omstandigheid aanneemt en van verzoeker verwacht zich naar oorlogsgebied te begeven teneinde een visumaanvraag in te dienen.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg duidelijk artikel 9bis Vreemdelingenwet en dient daarom te worden vernietigd.

De motivering van de bestreden beslissing vormt voorts een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien verwerende partij duidelijk niet de moeite heeft gedaan om een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek te voeren naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.1.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing zou worden geëist dat hij in de onmogelijkheid is om zich naar Islamabad te begeven, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker ‘(...)geen enkel concreet element voor(legt) waaruit blijkt dat het werkelijk bijzonder moeilijk is, zo niet onmogelijk, om naar Islamabad te reizen.’ De bestreden beslissing eist dus niet dat verzoeker zou aantonen dat het absoluut onmogelijk is om de aanvraag in Islamabad in te dienen, doch stelt dat er geen concrete informatie voorligt waaruit blijkt dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om naar Islamabad te gaan. De beslissing wijst er op dat er Afghanen zijn die er wél in slagen een visum te bekomen in Islamabad, zodat niet duidelijk is waarom dat voor verzoeker niet het geval zou kunnen zijn. Vervolgens motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker drie aanvragen om internationale bescherming indiende, die telkens werden geweigerd. Naar aanleiding hiervan oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig waren en dat er een gebrek aan medewerking vanwege verzoeker was.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker verwijst naar een EASO-rapport uit 2018 en dat uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingen blijkt dat het geweld

in de provincie Kaboel in verhouding tot het aantal burgers laag is en dat de veiligheidsincidenten doelgericht zijn. De bestreden beslissing oordeelt op dit punt aldus dat niet is aangetoond dat de situatie niet van die aard is dat het extreem moeilijk of gevaarlijk zou zijn om een visumaanvraag via de bevoegde ambassade in Islamabad in te dienen.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zodanig zou hebben geïnterpreteerd dat zou zijn geëist dat verzoeker een volstrekte onmogelijkheid om de aanvraag in Islamabad in te dienen, zou aantonen. De bestreden beslissing motiveert dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in de bevoegde diplomatieke post in het buitenland, *in casu* in Islamabad. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij het begrip “*buitengewone omstandigheden*” heeft toegepast op een wijze die niet in overeenstemming zou zijn met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door de Raad van State.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.1.4. In het tweede onderdeel bekritiseert verzoeker het motief dat de reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken enkel betrekking zouden hebben op Belgen. Ook hij dient zich als Afghaan naar Pakistan te begeven en is daar aldus als buitenlander blootgesteld aan onveilige situaties. Hoewel inderdaad deze adviezen alle reizen naar de regio afraden, is het evenwel niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze adviezen zich in eerste plaats richten tot personen die niet vertrouwd zijn met de regio. Het motief staat ook niet op zich, maar hangt samen met de overweging dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de situatie van die aard is dat het voor verzoeker zeer moeilijk of gevaarlijk zou zijn en dat bovendien blijkt dat er wel degelijk Afghanen zijn die er in slagen via Islamabad een visum aan te vragen.

Waar verzoeker aanvoert dat niet werd nagegaan of hij als Afghaan een visum nodig heeft om naar Pakistan te gaan, merkt de Raad nogmaals op dat de bestreden beslissing motiveert dat Afghaanse burgers er wel degelijk in slagen naar Islamabad te gaan voor het indienen van een aanvraag bij de Belgische ambassade. Bovendien houdt het feit dat Afghaanse burgers desgevallend over een visum moeten beschikken om naar Pakistan te reizen niet in dat voor het bekomen van een dergelijk visum zodanige drempels zijn dat hierom sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid. Het komt de verzoeker toe om dat in het kader van zijn aanvraag aannemelijk te maken, hetgeen *in casu* niet blijkt.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

2.1.5. In het derde onderdeel voert verzoeker dat voor het aantonen van buitengewone omstandigheden niet is vereist dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond. Vervolgens betoogt verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan zo slecht is dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij er toe gehouden is de elementen te beoordelen die de verzoeker als buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Vermits verzoeker de veiligheidssituatie in Kabul heeft ingeroepen, heeft de verwerende partij hieraan voldaan door te verwijzen naar het gegeven dat de opeenvolgende beschermingsverzoeken van verzoeker werden geweigerd en daarnaast te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM. Het enkele feit dat de verwerende partij wat deze elementen betreft verwijst naar artikel 3 van het EVRM houdt niet in dat zij de aangevoerde buitengewone omstandigheden onredelijk streng zou hebben beoordeeld en hiermee haar beoordelingsbevoegdheid zou hebben geschonden.

De bestreden beslissing motiveert dat het geweld in de provincie Kabul niet van die aard is dat een terugkeer naar de regio per definitie valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoeker zelf geen concrete actuele informatie aanbrengt waaruit blijkt dat hij louter door zijn aanwezigheid het risico loopt voor zijn leven of op een mensonterende behandeling. Verzoeker betoogt dan wel dat de situatie in Afghanistan algemeen gekend is, hieruit blijkt echter niet dat de situatie in alle regio's dezelfde is, dat deze onveranderlijk zou zijn, of dat het geweldniveau actueel van die aard is dat elke terugkeer naar Afghanistan verzoeker zou onderwerpen aan een met artikel 3 van het EVRM strijdige handeling. In dit licht acht de Raad het ook nuttig op te werpen dat verzoekers drie vorige verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd. Bovendien blijkt uit de debatten ter terechtzitting dat verzoeker inmiddels een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende, zodat ook hier de veiligheidssituatie in Afghanistan in relatie tot verzoeker zal worden onderzocht. Door zich te beperken tot algemene verwijzingen naar de verslechterde situatie in Afghanistan en te verklaren dat dit algemeen bekend is, maakt verzoeker onvoldoende concreet aannemelijk dat er wat hem betreft buitengewone omstandigheden moesten worden aangenomen.

Het derde onderdeel is niet gegrond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

“TWEEDE MIDDEL, genomen uit de:

Schending van artikel 3 EVRM

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Schending van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: terugkeerrichtlijn) samengelezen met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

1. De regelgeving:

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Men vindt de eerbiediging voor het beginsel van non-refoulement niet terug in artikel 74/13 Vreemdelingenwet doch gezien het absoluut karakter van artikel 3 EVRM dient deze bepaling sowieso te worden onderzocht wanneer een lidstaat beslist over te gaan tot afgifte van een verwijderingsmaatregel sinds de zaak Soering .

2. Uiteenzetting van het middel:

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene toont niet aan dat hij een geldig internationaal paspoort bezit waarin een nog geldig visum werd aangebracht waardoor hij op legale wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.” (stuk nr. 2)

In zijn aanvraag 9bis heeft verzoeker elementen aangehaald, zowel algemene informatie als persoonlijke informatie, betreffende de mogelijke schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer.

Verzoeker stelt echter vast dat ofschoon verwerende partij de ingeroepen risico's niet als buitengewone omstandigheid aanvaardt (zie eerste middel), dit verwerende partij niet van haar plicht ontzet om concreet te onderzoeken of verzoekers risico's lopen ingeval van terugkeer in de zin van artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 3 EVRM.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn de lidstaten immers verplicht om steeds over te gaan tot een serieus en grondig onderzoek van de mogelijke risico's op schending van artikel 3 EVRM sinds de zaak Soering.

Zo stelt het Hof in de zaak Singh tegen België:

“103. Het Hof benadrukte echter dat, gezien het belang dat zij hecht aan artikel 3 en het onomkeerbare karakter van de schade die zou kunnen ontstaan ingeval van verwezenlijking van het risico op slechte behandeling, de nationale instanties zich zo nauwkeurig mogelijk dienen te vertonen en dienen over te gaan tot een serieus onderzoek van de grieven aangaande artikel 3 zonder dat het beroep zijn effectiviteit verliest (MSS, reeds aangehaald § 388, dd, § 121). Een dergelijk onderzoek moet er toe kunnen leiden ieder twijfel aangaande het ongegrond karakter van een aanvraag tot bescherming, hoe legitiem deze ook moge zijn, opzij te schuiven, en dit, ongeacht de omvang van de bevoegdheden van de toezichthoudende autoriteit.”

Omtrent de plicht tot een onderzoek van de ingeroepen risico's op schending van artikel 3 EVRM verwijzen verzoekers naar een recent arrest van Uw Raad dd. 25.11.2013:

“Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour européenne des droits de l'homme. A cet égard, ladite Cour a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir Cour européenne des droits de l'Homme. 4 décembre 2000. Y./Russie, § 78 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 20 février 2008, Saadi/Italie, §§ 120-129 ; Cour européenne des droits de l'Homme, 30 octobre 1991, Villvarajah et autres/Royaume-Uni § 108/ in fine).

(...) “ 8 (eigen onderlijning)

Doordat de tegenpartij blindelings naar aanleiding van de beslissing waarbij de aanvraag 9bis onontvankelijk wordt verklaard verzoeker heeft bevolen om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat de tegenpartij artikel 3 EVRM heeft geschonden, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof in het arrest Singh.

Immers, ofschoon artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dat de Minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient te nemen, kan artikel 7 Vreemdelingenwet geen afbreuk doen aan internationaal gewaarborgde fundamentele rechten, zoals omschreven in artikel 3 EVRM.

Dit element is nog belangrijker, nu geen enkele beroepsinstantie de risico's op schending van artikel 3 EVRM heeft onderzocht sinds de val van het regime in Afghanistan, wat een grondige wijziging van de veiligheidssituatie heeft meegebracht, en ook een ernstige humanitaire crisis met onder meer een hongersnood dat de meerderheid van de bevolking treft .

De tweede bestreden beslissing is bijgevolg in strijd met artikel 3 EVRM, 74/13 Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.2. In de mate verzoeker aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten een motivering diende te bevatten met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement, merkt de Raad op dat het bevel om het grondgebied te verlaten tezamen met de eerste bestreden beslissing werd genomen door dezelfde gemachtigde ambtenaar. Het is pas nadat de aangevoerde buitengewone omstandigheden werden onderzocht dat ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, zodat in alle redelijkheid kan worden verondersteld dat dezelfde overwegingen er aan voorafgaan. De Raad verwijst aangaande het risico op schending van artikel 3 van het EVRM dan ook naar de bespreking van het derde onderdeel van het eerste middel. Verder moet worden opgemerkt dat de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting heeft verklaard dat verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij tijdens het onderzoek van dit verzoek voorlopig op het grondgebied mag verblijven.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT